

Judith Schuyf (58) duikt

"Het merendeel van de homosporters had als kind een gruwelijke hekel aan sport, ik pas zelf helemaal in dat plaatje. Ik houd nog steeds niet echt van teamsporten.

Ik duik sinds een jaar of tien. De lesinstructeur was helemaal verbijsterd dat een vrouw van mijn leeftijd wilde lessen. Ik zat met een halve burn-out thuis en wilde iets leuks doen, en het heeft écht geholpen bij het 'ontburnouten'. Aanvankelijk zat ik in een duikclubje, via een advertentie in *Zij aan Zij*. Later sloot ik me aan bij het Gay Dive Team, daar heb ik mijn vriendin Ieren kennen.

Ik kan wel stellen dat duiken en kanoën me het meeste genoegen geven in mijn leven. Al ben ik nog zo druk aan het werk – ik ben senior beleidsadviseur bij MOVISIE – onder water bestaat alleen die wereld nog voor me. Het voordeel van duiken is dat het je een excuus geeft om naar aangename, tropische eilanden af te reizen. In het verleden dook ik ook veel in Nederland, maar dat is koud, en lastig om in het water te

komen, je hebt toch twintig à dertig kilo aan spullen op je rug. Als voorzitter van Homosport Nederland ben ik natuurlijk heel erg voor de homosportclubs, want ik maak me grote zorgen om uitsluiting. Ik ben inderdaad de eerste vrouwelijke voorzitter van de Homosportbond. Erica Terpstra van het NOC*NSF zei tegen me: 'Met jou erbij hebben we nu dus 3 vrouwelijke voorzitters' – en dat op 73 sportbonden.

De duikwereld is ontzettend macho. Dat betekent naar vijftig meter gaan zonder fles, en zonder ademen naar boven, dat soort gedrag. Er zijn relatief heel weinig vrouwen die serieus duiken – zelf maak ik gemiddeld vijftig duiken per jaar en ben *divemaster*. Het vreemdste wat ik met duiken heb meegemaakt is dat ik een website tegenkwam voor mannen die op dames in duikpakken vallen. Het waren allemaal keurige foto's, maar ik vond het zo ontzettend wonderlijk."